

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 10 (1981)

Δελτίον ΧΑΕ 10 (1980-1981), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του Ανδρέα Γρηγ. Ξυγγόπουλου (1891-1979)

Ανδρέας Ξυγγόπουλος

Μανόλης ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ

doi: [10.12681/dchae.889](https://doi.org/10.12681/dchae.889)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ Μ. (1981). Ανδρέας Ξυγγόπουλος. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 10, ε'-ζ'.
<https://doi.org/10.12681/dchae.889>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Ανδρέας Ευγγόπουλος

Μανόλης ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ

Δελτίον ΧΑΕ 10 (1980-1981), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του
Ανδρέα Γρηγ. Ευγγόπουλου (1891-1979)

ΑΘΗΝΑ 1981

ΑΝΔΡΕΑΣ ΕΥΓΓΟΠΟΥΛΟΣ

Τὴν ἀνοιξη τοῦ 1979 ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του σὲ μεγάλη ἡλικία ὁ Ἀνδρέας Εὐγγόπουλος, μορφὴ ἡγετικὴ στὴν ἐπιστὴμὴ τῆς ἱστορίας τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, ἐπὶ ἑπτὰ δεκαετίες περὶπου.

Ξεκίνησε τὶς σπουδές του στὴ Φαρμακολογία ἀπὸ οἰκογενειακὴ ὑποχρέωση ἀλλὰ ἡ ὀριστικὴ καὶ καθαρὰ προσωπικὴ του ἐπιλογὴ ἦταν ἡ σπουδὴ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης. Στὴν Ἀρχαιολογικὴ Ὑπηρεσία μπήκε ἀργά, τὸ 1920, μὲ ἔδρα τὴ Θεσσαλονίκη πρὶν ἀκόμη πάρει τὸ πτυχίον τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, τὸ 1924. Τότε ἔγινε Ἐφορὸς Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Ἀθηνῶν. Τὸ 1940 ὀνομάστηκε καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ τὸ 1966 ἀκαδημαϊκός.

Ἀπὸ τὸ παλιότερο δημοσίευμα φαίνεται ἀμέσως ὅτι ὁ Ἀνδρέας Εὐγγόπουλος εἶναι ὁ πρῶτος Ἕλληνας βυζαντινολόγος ποὺ προσπάθησε νὰ ἐφαρμόσει τὶς ἤδη προχωρημένους μεθόδους τῆς κλασικῆς ἀρχαιολογίας στὴ μελέτῃ βυζαντινῶν γλυπτῶν (ἀρ. 20). Ἀποτελεῖ τομὴ τὸ πρωτόλειο αὐτό, καθὼς σημαδεύει τὴν πρώτη ἐμφάνιση μιᾶς νέας γενιᾶς βυζαντινολόγων (μὲ τὸν Γ. Σωτηρίου καὶ τὸν Ἀ. Ὁρλάνδο) ἡ ὁποία διαδέχεται τὴν «ἡρωικὴ» ἐποχὴ τῶν φίλων τῆς «χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας» τοῦ τύπου Γ. Λαμπάκη († 1914) ποὺ διέθεταν περισσότερο ἐνθουσιασμό παρὰ ἐπιστὴμην.

Τῇ συγγραφικῇ πορείᾳ τοῦ Ἀνδρέα Εὐγγόπουλου καθόρισαν δύο παράγοντες, ὁ ἓνας ὡς πρὸς τὴ θεματολογία καὶ ὁ ἄλλος ὡς πρὸς τὴ μέθοδο. Τὸν πρῶτο ὅρισε ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ἐπιμελητῆ Ἀρχαιοτήτων καὶ ἀργότερα τοῦ καθηγητῆ Πανεπιστημίου στὴ Θεσσαλονίκη, τὸ δεύτερο, ἡ μαθητεία του στὸν Gabriel Millet.

Ἡ Μακεδονία πρόσφερε στὸ νεαρὸ βυζαντινολόγο χῶρο πρόσφατα ἀπελευθερωμένο, πλούσιο σὲ βυζαντινὰ μνημεῖα. Εἶναι ἐνδεικτικὴ εὐρύτητας στόχων ἡ ἀρχικὴ ἐπιλογὴ του γιὰ ἔρευνα ὀρισμένων θεμάτων, ποὺ παρέμειναν σταθερὰ ὡς τὸ τέλος. Παρὰ τὰ πενιχρὰ μέσα ποὺ διέθετε τότε τὸ τμῆμα Ἀρχαιοτήτων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, σχεδίασε νὰ μελετήσῃ τὸ σύνολο τῶν μνημείων καὶ τῆς ἱστορικῆς τοπογραφίας ὅχι μόνο τῆς Θεσσαλονίκης ἀλλὰ καὶ ἄλλων μακεδονικῶν πόλεων, ὅπως οἱ Σέρρες (ἀρ. 15, 18α, 30) ἢ τὰ Σέρβια (ἀρ. 13).

Ἡ μεγάλῃ βυζαντινὴ πολιτεία τῆς Θεσσαλονίκης βέβαια κράτησε μόνιμα τὴν κεντρικὴ θέση μὲ τὰ πολλαπλά της προβλήματα, ὅπως τὰ τοπογραφικὰ - ἱστορικά, καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴν ἀποκάλυψη καὶ παρουσίαση μνημείων πρωταρχικῆς σημασίας, ὅπως τὰ ψηφιδωτὰ τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ (ἀρ. 57), τὰ ψηφι-

δωτὰ καὶ οἱ τοιχογραφίες τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων (ἀρ. 8, 66, 118, 119, 198), οἱ τοιχογραφίες τοῦ Ἀγ. Νικολάου Ὁρφانوῦ (ἀρ. 14, 175, 184) καθὼς καὶ τῆς Ἀχειροποιήτου (ἀρ. 142) (βλ. καὶ 11, 132, 151, 155, 166 κ.ἀ.). Οἱ σχετικές μελέτες ἦταν ὑποδείγματα εἰκονογραφικῶν, τεχνικῶν καὶ τεχνοτροπικῶν ἀναλύσεων, καὶ ἀνοιξαν καινούρια κεφάλαια γιὰ περισσότερες ἀπὸ μία κρίσιμες περιόδους τῆς Βυζαντινῆς τέχνης. Τὴν ἔως τότε πείρα τοῦ ἀπὸ τὰ μακεδονικά μνημεῖα συνόψισε τὸ 1955 στὸ συνθετικότερο ἀλλὰ καὶ μὲ χαρακτηριστικὰ πολεμικῆς βιβλίο του «Ἡ Θεσσαλονίκη καὶ ἡ μακεδονικὴ ζωγραφικὴ» (ἀρ. 10, γαλλικά). Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ἄλλες περιοχὲς δὲν ἀπασχόλησαν τὴν ἐπιστημονικὴ περιέργεια τοῦ ἐρευνητῆ, ὅπως ἡ Ἡπειρος (ἀρ. 46, 47, 152), ἡ Πελοπόννησος (ἀρ. 75, 85, 153, 161, 162, 179), τὸ Ἅγιον Ὄρος (ἀρ. 11, 67, 80, 151, 169, 172, 173, 174, 182, 196, 201, 216), ἡ Ἀττικὴ (βλ. λῆμμα), τὰ Μετέωρα, κ.ἀ. Ἐξάλλου καὶ τὰ συναφῆ μὲ τὴ Θεσσαλονικὴ θέματα, ὅπως ἡ εἰκονογραφία τῶν παραστάσεων τοῦ ἁγίου Δημητρίου, τὸ πρόβλημα τῆς μορφῆς τοῦ τάφου του, καὶ ἄλλα, τὸν ἀπασχόλησαν ὡς τὶς τελευταῖες ἡμέρες του.

Ἡ μαθητεία του κοντὰ στὸ Γάλλο βυζαντινολόγο Gabriel Millet, πὺν εἶχε προτείνει καὶ ἐφαρμόσει ἕνα πρότυπο εἰκονογραφικῶν ἀναλύσεων μὲ τὸ κλασικὸ του σύγγραμμα *Recherches sur l'iconographie de l'Évangile*, Παρίσι 1916, θεμελίωσε μὴ σειρὰ ἀπὸ ἔξυπνες καὶ πρωτότυπες μελέτες εἰκονογραφικῶν θεμάτων (βλ. τὸ λῆμμα *Εἰκονογραφία*). Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐξαρθῇ ἡ χαρακτηριστικὴ γι' αὐτὸν ἰδιαίτερη περιέργεια καὶ ὀξυδέρκεια μαζὶ γιὰ τὰ κάπως ἰδιόρρυθμα θέματα: ἦταν ὁ πρῶτος πὺν ἀναγνώρισε στὴν ἐγχάρακτη διακόσμηση θραυσμάτων βυζαντινῶν κεραμικῶν ἀγγείων—τὰ εὐτελέστερα σκεύη—θέματα ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου (ἀρ. 84, 88), ἀνάμεσα σὲ ἄλλα θέματα πὺν ἐντόπισε ἐκεῖ (ἀρ. 110, 129). Τὸ σταθερὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν εἰκονογράφηση τοῦ κειμένου αὐτοῦ (βλ. καὶ ἀρ. 93, 145, 187) ἱκανοποιήθηκε τελικὰ μὲ τὴν πλήρη δημοσίευση τοῦ πὺν πλούσια εἰκονογραφημένου κώδικα, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Βενετίας (ἀρ. 16). Ἀλλὰ καὶ ἄλλο κείμενο εἶχε ἀπασχολήσει τὸ φιλαναγνώστη ἐρευνητῆ, γιὰ τὶς περιγραφὲς κτηρίων κυρίως, ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας (ἀρ. 102, 189, 203).

Ἡ οἰκειότητα τοῦ Ξυγγόπουλου μὲ τὴν εἰκονογράφηση τῶν χειρογράφων ἦταν πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ αὐτὴν πὺν ἀφήνουν νὰ ἐννοηθῇ μόνο οἱ εἰδικὲς μελέτες του, πὺν δὲν εἶναι λίγες (βλ. τὸ λῆμμα *Μικρογραφία*). Οἱ περισσότερες εἰκονογραφικὲς μελέτες—ἀλλὰ καὶ πολλὲς ἄλλες—βασίζονται καὶ στὴν εὐρύτατη γνώση τοῦ σχετικοῦ ὕλικου πὺν παρέχουν οἱ ἱστορημένοι κώδικες.

Τὴ στερεὴ ὑποδομὴ τῆς εἰκονογραφικῆς μεθόδου στίς μελέτες του συμπλήρωνε ἡ ἐντελὴς προσωπικὴ ἐμπειρία τῆς τεχνικῆς τῆς Βυζαντινῆς ζωγραφικῆς, στὸν τρόπο ἀπόδοσης τῆς σάρκας, τοῦ φωτισμοῦ κλπ., κριτήριο πὺν πολλὰς φορὲς χρησιμοποιοῦντο ἀποκλειστικὰ γιὰ χρονολόγηση ἢ γιὰ τὴν ἐν-

ταξη έργου στο χρόνο και στο χώρο. Τὴν ἐμπειρία αὐτὴ εἶχε ἀποκτήσει μὲ τὴν πρώιμη οἰκειότητα μὲ τὴν «Ἑρμηνεία» τοῦ Διονυσίου (ἀρ. 25, τοῦ 1917) ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ στενὴ φιλία μὲ τὸν Κόντογλου, ἀκόμη μὲ τὴν προσωπικὴ ἀσκήση στο εἶδος.

Ἐντελῶς πρωτοποριακὴ ἦταν ἡ συμβολὴ τοῦ Ἀνδρέα Ἐγγόπουλου στὴν ἔρευνα τῆς «μετὰ τὴν Ἀλωσιν» ζωγραφικῆς, ὅπου πρὶν ἀπὸ αὐτὸν ἐπικρατοῦσε ἀφόρητος ἐρασιτεχνισμός. Καὶ ἐδῶ θὰ ἀναγνωρίσομε τὴν ἀγαθὴ ἐπίδραση τοῦ Γάλλου δασκάλου του, τοῦ πρώτου πού εἶχε μελετήσει καὶ δημοσιεύσει τὶς μεταβυζαντινὲς τοιχογραφίες τοῦ Ἀγίου Ὁρους. Οἱ σχετικὲς ἐργασίες τοῦ Ἀνδρέα Ἐγγόπουλου ἀφοροῦσαν κυρίως στὶς φορητὲς εἰκόνες, εἶδος ζωγραφικῆς πού τὸν εἶχε ἀπασχολήσει ἤδη σὲ ἀξιόλογα ἔργα βυζαντινῆς ἐποχῆς, πού ἦταν ὡς τότε ἀνέκδοτα. Ὑποδειγματικοὶ στὸν καιρὸ τους ἦταν οἱ Κατάλογοι τοῦ Μουσείου Μπενάκη καὶ τῆς Συλλογῆς Σταθάτου (ἀρ. 2 καὶ 6), ὅπου τὸ βάρος ἔπεφτε στὰ εἰκονογραφικὰ θέματα, ἐρμηνευμένα ὁμως μὲ τὴ βοήθεια λαϊκότερων ἀγιολογικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα τὸν γοήτευαν μὲ τὴν ἀφέλεια στὴν ἀφήγηση καὶ στὴ γλωσσικὴ μορφή. Ἀλλὰ ἡ μεγάλῃ προσφορὰ στὴν περιοχὴ ἦταν ἡ μεγαλύτερη συνθετικὴ ἐργασία μὲ τὸ σεμνὸ τίτλο «Σχεδίασμα ἱστορίας τῆς θρησκευτικῆς ζωγραφικῆς μετὰ τὴν Ἀλωσιν» (ἀρ. 12) ὅπου εἶχαν ἀποταμιευθεῖ ἡ ἕως τότε πείρα καὶ ἡ σχετικὴ τεκμηρίωση, μὲ δύο ἄξονες, ὅπως τοὺς ὅρισε ὁ ἴδιος, τὴν ἐξέλιξη τῆς τεχνικῆς ἀπὸ τὰ χρόνια τῶν Παλαιολόγων καὶ «τὴν καλλιτεχνικὴ προσωπικότητά τῶν σπουδαιότερων ἀγιογράφων». Σειρὰ ἄρθρων μαρτυρεῖ τὴν πρώιμη καὶ ἀδιάκοπη φροντίδα γιὰ τὰ θέματα αὐτὰ (ἀρ. 25, 40, 47, 64, 115, 135, 136, 140, 152, 160, 165, 168, 174, 180, 196, 200, 202, 211, 212, 213, 216), στὰ ὁποῖα ἡ συμβολὴ του ἦταν καίρια.

Ὁ Ἀνδρέας Ἐγγόπουλος ἦταν ἄνθρωπος σεμνὸς καὶ κλειστός, πού ἀγαποῦσε ὁμως τὴ σύγχρονη ζωὴ καὶ τὴν χαιρόταν, μὲ ιδιαίτερη εὐαισθησία στὴν αἴσθηση τοῦ γελοίου, μὲ τὴ συντροφιά λίγων φίλων. Μὲ τὴν ἀκαμπτη ἀξιοπρέπεια πού τὸν χαρακτήριζε καὶ μὲ τὸ ἀφεγάδιαστο ἦθος, καθὼς καὶ ἀπὸ κάποια φυσικὴ συστολή, ἀπέφευγε συστηματικὰ τὴ δημόσια προβολὴ καὶ τὰ ἀξιώματα καὶ δὲν τὸν πείραζε ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ του συμβολὴ δὲν εἶχε τὴ διεθνή ἀναγνώριση πού τῆς ἄξιζε γιατί δὲν τὴν εἶχε ποτὲ ἐπιδιώξει. Τοῦ ἔφθανε ἡ πνευματικὴ χαρὰ πού τοῦ ἔδιδε ἡ ἀδιάκοπη ἔρευνα, ὁ ἀνήσυχος προβληματισμός, οἱ εὐφρεῖς λύσεις πού τοῦ πρόσφερε ἡ συνδυαστικὴ σκέψη, ἡ ἀπέραντη μνήμη, ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη γιὰ τὰ ἀντικείμενα τῆς μελέτης του.

ΜΑΝΟΛΗΣ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ